

APROPAMENT HISTÒRIC I FETS DE LA CONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG I SANT SEPULCRE DE LA PARRÒQUIA DEL SANT ÀNGEL

Sembla una tasca fàcil parlar de la història de la Confraria, però quan decidim fer-ho veiem que és un treball complex, tenint en compte que es tracta d'un relat de successos ordenats cronològicament i verificats amb la crítica històrica.

Dins la línia de la crítica històrica i segons afirmen En Vicent Talamantes i En Leopoldo Peñarroja, ja apareixen referències escrites de la Confraria de la Sang als anys 1698 i 1757 en documents que pertanyen al bisbat de Tortosa.

La nostra història escrita des de dins de la Confraria comença al llibre d'actes, quan un secretari, José María Ambou Ferrer, fa un resum d'allò que havia esdevingut fins aquells moments i que mai cap confrare havia plasmat per escrit, probablement perquè no ho creien necessari o qui sap, per la poca afició a escriure.

Aquesta acta, datada el 20 de maig de 1955, parla dels actes de Setmana Santa; comença dient " En la ciudad de Vall de Uxó (parroquia del Sto. Àngel) viene practicándose desde tiempos remotos una devoción muy fervorosa hacia las fiestas de Semana Santa". Si bé allò de tiempos remotos no ens situa en cap moment cronològic sí

Junta de la Confraria Any 1951

que descriu l'acta com eren aquelles processons. Pel que fa a l'organització diu: " Estas fiestas estaban a cargo de clavaros por promesa o voluntarios, o tres que sacaban de la Cofradía de la Purísima Sangre de Jesucristo y Santo Sepulcro".

El text s'esplaiava descrivint la processó del dijous Sant: " El jueves salían la imagen del Ecce-Homo, la del Nazareno (quinta estación), la de la Virgen de los Dolores, todas con peaña; y la imagen de Cristo muerto en la Cruz (bajo la advocación de la Sangre), llevada a brazos por tres clavaros, era la imagen de dicha cofradía y presidía la procesión que visitaba a Jesús Sacramentado de la Parroquia de la Asunción".

És curiós quan parla de que a la processó hi havia càntics, concretament: " a los pies de cada imagen se cantaba una cantoría: El miserere. Y el alcalde de la procesión cantaba a la Purísima Sangre en lengua valenciana.

La història de la Confraria camina paral·lelament a la història d'Espanya

i apareix un parèntesi de 3 anys: La guerra civil, però el 30 d'abril del 39, tornen aquestes manifestacions externes de fe, encara que amb greus desperfectes d'imatges, i amb la pèrdua de la quasi totalitat de vestes. (Aquesta és la causa que més endavant es canvie tota la vestimenta de la Confraria).

Tal vegada, com podem llegir entre línies, és a partir d'aquest moment quan sorgeix una fonda preocupació perquè aquesta tradició no es perga. Sembla que tothom s'esforça més.

Apareix la primera donació: El Crist jacent a l'any 1941 per D. Manuel Peñarroja Pitarch, amb el qual ja es podia celebrar la processó de l'enterrament del divendres. Hi ha una preocupació per augmentar el nombre de confreres i

Confraria Any 1951

3.000 en préstec de la Caixa Sant Isidre i la resta en pagament ajornat.

En l'any 1951 s'estrenen quaranta-set vestes, sent la vestimenta: túnica blanca amb patrons de sotana, punys, botons i un cordonet, de dalt a baix de la vesta, de color roig. A la cintura un cint roig amb el sepulcre daurat, sandàlies roges, caputxó blanc amb la creu de Santiago, guants i calcetins blancs. Cobrint la túnica una capa roja, amb una llargària d'un pam per dalt del turmell.

Aquests canvis en el vestit de la Confraria duren fins ara.

La dècada dels 50 fou important per a les tradicions de Setmana Santa. La Confraria, motivada per aquest interès general, decideix a l'any 1953 fer una nova peanya: La del Santíssim Crist, que eixiria per primera vegada a la processó del Dijous Sant de l'any 1954.

tot un esforç, temps, diners i il·lusions invertits i més confreres; peanyes noves, Només un parèntesi des de l'any 69 fins al voltant del 72, fruit de l'evolució política i social del moment, però tot és història.

de vestes, reunint-ne un centenar. Encara la Confraria tenia un desig que veu complert a l'any 1949: " El Sepulcre ", realitzat per l'escultor Rabasa de València i que va costar setze mil pessetes; forta quantitat per al moment, de la qual 8.000 ptes. van recollir els clavaris;

Any 1950 - Plaça l'Abadia